

Categoria C

EL SILENCI DELS CORBS

La barreja de nervis, de l'estat pèssim del camí d'Elx i de la quantitat de gent que eren dins d'aquella camioneta, havia fet perbocar a diverses persones durant les primeres hores del viatge. El sol, aquell dimecres vint-i-nou de març del mil nou-cents trenta-nou, s'havia deixat tapar pels núvols com el derrotat, dèbil i afligit, es deixa trepitjar pel vencedor. Tothom era seriós, cadascú capficat en els seus pensaments. El silenci inundava el camió. De sobte, algun soroll molest, agut, el trencà.

-Aquest nadó no pot estar dues hores sense cridar? -digué Diego mentre estrenyia les dents fent un soroll esgarrifós.

El pare de l'infant li contestà molt bruscament que si el xiquet tenia fam, ho havia de dir d'alguna manera. Mentrestant, la mare intentava tranquil·litzar el seu fill posant-li el pit a la boca, però malauradament, no podia donar-li llet. Aquesta se li havia tornada agra a causa d'una malaltia que patí poc després de parir. Quan encara eren a la ciutat, tenien una dida que ajudà a créixer el noi, però aquesta se n'anà d'un dia per l'altre, sense dir res a ningú, com l'ànima que abandona el cos mort i fred que habitava.

En un racó, Frederic contemplava com el pare de la criatura acaronava els cabells a la seva dona, mentre ella alletava falsament el seu fill. En un moment del seu passat, ell també havia format part d'aquella escena tan afectiva. Però un dia, el destí va decidir arrabassar-li tot allò que ell més volia.

El desdejuni estava llest damunt la taula del menjador, en l'estructura de la qual es podia percebre una certa debilitat deguda a anys d'aguantar grans pesos damunt seu. Aquell aliment que per sort o per desgràcia, mantenia amb vida la família de Frederic es componia de dues peces dures de pa de sègol i dos gots d'aigua. Reme, al veure la cara de fàstic que feia el seu marit quan entrà per la porta del menjador i descobrí el que tenien per desdejunar, digué que si se n'anaren a viure al camp, la vida seria molt més fàcil. A més –prosseguí- estaríem més segurs. Frederic estava cansat de sentir tots els matins la mateixa història: segurs no podem estar enlloc -digué.

Mesos enrere havien manat construir refugis que segons les paraules que disparava la gent i volaven per l'aire fins penetrar dins les orelles d'altres persones, podien protegir fins a vint-i-quatre mil persones. No obstant, Frederic no s'ho acabava de creure. Amb la guerra, havia après a no fiar-se de ningú.

-Fugim d'ací, amor meu, amb l'arribada de tota aquesta gent, Alacant està convertint-se en un refugi nacional, en el centre de la diana. Si visquérem al camp... -Frederic no aguantà més la insistència de la seva dona i, furiós, l'empentà sobre la taula que amb el colp, no aguantà més i s'escarxà enmig del menjador fent un soroll estrepitós.

De fons se sentí un plor, com el d'un nadó. Aleshores, Frederic ordenà a Reme que es fera càrrec del xiquet, que ell se n'anava a treballar. Fins després - digué, mentre deixava marxar, potser, una última oportunitat.

Els ulls de Reme no pogueren evitar plorar davant d'aquella impotència causada pel seu marit i davant d'aquella por front al seu futur incert. Aleshores, mentre s'eixugava les llàgrimes per no fer malpensar el seu fill, arreplegà els plats del desdijuni que havia deixat abandonats el seu marit i havent canviat els bolquers al seu fill, decidí anar al mercat per veure si trobava alguna cosa barata per dinar.

Faltaven pocs minuts per a les onze aquell matí de dimecres, vint-i-cinc de maig del mil nou-cents trenta-vuit, quan la llum del sol inundava la ciutat, encara que n'estigués amagat darrere dels núvols, com si temés alguna cosa.

Reme, mentre pujava les escales del mercat central, recordava el colp que havia rebut del seu marit. Aleshores, mirà el seu fill que portava en braços, i li xiuxiuejà mentre li acariciava el rostre amb el dit: ton pare no és mala persona, són els nervis que ens canvien a tots. Només entrà per la porta, sentí un soroll que l'alarmà a ella i a tots els mercaders i clients que es trobaven dins d'aquell edifici. Els bombardejaven. Aquell soroll era l'alarma que avisava la població alacantina de resguardar-se en les seues cases o en els tan famosos refugis. Tothom eixí del mercat per arrecerar-se, però era massa tard. Quan van voler córrer, els nou Savoia en formació de a tres, ja havien començat a pegar fogonades. Reme es trobava a la porta del mercat, amb la por que li impedia

moure les cames. No sabia què fer. De sobte, veié un avió que s'aproximava cada vegada més a ella, amb intenció d'estavellar-se contra el mateix sòl on s'havia quedat plantada. La por anava pujant-li més amunt, llevant-li fins la força suficient per aguantar-se les ganes d'urinar. Aquell avió, en arribar a l'altura dels edificis, alçà una mica el vol, com l'ocell que tem la seua presa, i soltà un artefacte que poc a poc, amb la mateixa direcció que l'aparell que l'havia projectat, anà acostant-se fins on es trobaven ella i el seu fill. Quan aquell artefacte tocà terra, silencià el mercat central i les vides dels que s'hi trobaven per sempre més.

Frederic, assegut encara en aquell racó, començà a plorar amargament en silenci. En aquell moment recordà una frase que li deia la seva àvia molt sovint: les llàgrimes netegen l'ànima. A ell li eren necessàries moltes llàgrimes per netejar tot el dolor i el penediment que albergava en la seva. El silenci seguia inundant el camió. Sols es sentien les gotes d'aigua que banyaven el sol i convertien la terra eixuta i dura en una massa dèbil, fins que de sobte se sentiren colps a la porta del camió. Toc, toc, toc -tornaren a trucar. Les cares dels viatjants es miraren entre elles, sorpreses. Ningú gosava obrir la porta tement el pitjor, fins que Diego s'alçà dient alguna cosa a contracor, obrí una mica la porta, deixant una ranura per la que tot just es podia veure alguna cosa i preguntà que qui era. Ningú respongué.

-Que qui és, pregunte? -digué cridant. Mentre acabava d'obrir totalment la porta, rebé un tret al front que el matà a l'instant. El cos inert de Diego caigué al sòl humit. Un grup de feixistes, del bàndol nacionalista, obligaren tots els ocupants a baixar del camió. Si no ho feien, ja sabien massa bé què és el que passaria. Frederic fou l'últim a baixar del camió, quan ho feu, després de veure el cos de Diego brut de fang i damunt d'una gran taca de sang, veié tots els seus companys de viatge un al costat de l'altre, en fila índia, amb les mans per damunt dels seus caps, cadascú davant d'un arbre dels que vorejaven el camí.

El que pareixia el cap d'aquells militars, intentà arrencar el nadó dels braços de sa mare mentre remugava que potser encara podia rebre una millor educació que la que rebria amb son pare i sa mare si no anaren a morir en pocs minuts. La seva boca podia a ironia. Rigué. Però sa mare, subjectant el seu fill amb

totes les poques forces que li quedaven, digué que preferia que el seu fill morís amb ella i que no fóra com un d'ells. Després, li escopí en la cara.

Frederic mentrestant no oposava cap resistència, no tenia cap cosa que protegir ni per què sobreviure. Les seves llàgrimes es camuflaven amb les gotes de pluja que li banyaven la cara. Tot el que li quedava en aquell moment era el record de la seva dona i el seu fill. Un dels militars, en veure que Frederic plorava li pegà al cap amb la culata del fusell i li cridà: roig, maricó.

El silenci inundava el paisatge. De sobte, uns trets el trencaren per pocs segons. Tornà el silenci, un silenci que avui en dia encara queda dins els cors. El feixisme guanyà la guerra: la pau no seria possible.

Jordi García